

Jeg ankommer Hongkong om kvelden. Jeg har reist med den transsibirske jernbanen fra Moskva gjennom Russland og Mongolia til Beijing, og videre til Sør-Kina. I Macau gikk jeg om bord på en ferge, det er uvant å være på havet. Jeg plasserer sekken mellom beina og ser mot land. Mens skyskraperne kommer nærmere, tenner jeg en røyk. Hongkong er en ny verden. Kinas keiserpalasser er blitt til skyhøye bygninger i stål og betong som speiler seg i vannet. Det føles som om jeg er tilbake i Vesten, men allikevel er jeg så langt hjemmefra som jeg aldri har vært. Jeg tar sekken på ryggen og går av ferga og inn i byen.

Her er det butikker og restauranter med mat fra hele verden. Kineserne ser rikere ut her enn de gjør i Kina, klærne og ansiktsuttrykkene er annerledes. I Beijing var skiltene på kinesisk, og bygningene minnet om kulisser fra en annen tid. Jeg dro til Den himmelske freds plass med Leons bilder i veska. Leon hadde vært i Kina, og vi snakket om å dra dit sammen. Nå er han død, og jeg reiser alene.

Etter at Leon var borte, klarte jeg ikke å være i huset. Jeg så ham ligge død i sengen ved siden av meg, selv om han var blitt båret ut og kjørt bort. Ansiktet hans var vendt mot mitt, jeg hørte ham hviske om hjelp. Men jeg klarte ikke å hjelpe ham, og han døde i armene mine.

Jeg satt på kjøkkenet hele natten etter at Leon var død og lyttet til lydene fra huset. Da morgenen kom, skjønte jeg at jeg måtte vekk. Jeg pakket sekken og gav Leons foreldre nøkkelen til huset. Så la jeg fotoalbumet i veska og kjøpte en enveisbillett til Kina.

Jeg går mot sentrum. Rundt meg myldrer det av folk, jeg tar godt tak i veska jeg har over skulderen. I et bakeri kjøper jeg brød og kaffe. Det er ingen sitteplasser, så jeg må ta med maten ut og spise mens jeg går. Jeg går til jeg finner Chungking Mansions. Det er et gammelt bygg i flere etasjer, som jeg leste om i guideboken jeg fikk av Nina, før jeg dro. På ringeklokken utenfor står det navn på flere pensjonater. Jeg ringer på hos ett av dem og blir sluppet inn. Oppgangen er i forfallen kolonistil, trappen opp er bred og mørk. I hver etasje er det pensjonater og reisebyråer og kontorer. Jeg går oppover til jeg finner et sted som har ledig plass. Jeg får tildelt en seng på en sovesal. Det er skittent på gulvet, og lakenet ser brukt ut, men jeg bryr meg ikke. Sovesalen er tom. Jeg legger ryggsekken på senga og går ned trappene og ut i byen.

Butikkene er åpne selv om det er kveld. På gatehjørnene står selgere og tilbyr falske merkevarer. De roper til meg, men jeg ser ned og går forbi. Fra de åpne barene høres høy musikk. Jeg går inn på en bar og bestiller øl. Rundt meg snakker folk engelsk med forskjellig aksent. Jeg setter meg i et hjørne av baren og hører brokker av samtaler. Det er uvant å kunne forstå hva folk sier, men snart går jeg lei og slutter å høre etter. Jeg tenker på Leon, bestiller nye øl og røyker en halv pakke sigaretter. Da jeg kommer ut på gaten, er jeg svimmel. Jeg konsentrerer meg om å finne tilbake til pensjonatet, men går feil, jeg har drukket for mye og mistet retnin-

gen. Jeg retter ryggen og fortsetter å gå i den retningen jeg tror pensjonatet ligger, men kommer inn i en bakgate, og da jeg hører skritt bak meg, går jeg fortere. Skrittene kommer nærmere. Jeg begynner å løpe mens jeg holder på veska, ser meg raskt over skulderen, det er en mann bak meg. Jeg løper fortere, jeg får blodsmak i munnen. Mannen kommer nærmere, han er rask, og selv om jeg løper alt jeg kan, tar han meg igjen. Han tar tak rundt meg og klemmer til rundt livet mitt så jeg mister pusten. Så dytter han meg, og jeg mister balansen og faller. Han bøyer seg ned og tar tak i veska, men jeg får fatt i reima, og vi begynner å trekke i den begge to. Han rykker og drar, og jeg holder fast, men så sparket han til og treffer hånden min, og jeg glipper taket. Han river veska fra meg, spyttet på meg og løper. Jeg setter meg opp og ser rundt meg, men han er borte. Jeg kommer meg på beina og begynner å løpe, jeg stopper ikke før jeg er utenfor pensjonatet. Jeg hiver etter pusten, det er like før jeg begynner å gråte, men jeg holder det inni meg og går fort opp trappene. Øverst på trappeavsatsen setter jeg meg ned, beina skjelver og jeg hulker høyt. Pengene og passet har jeg i lomma, men Leons fotoalbum lå i veska. Det siste jeg hadde igjen etter ham, er borte.

Inne i gangen sitter resepsjonisten og ser på tv. Han bytter kanal da jeg kommer, men jeg rakk å se hva han så på. Han retter på buksene og ser på meg.

«Kan jeg hjelpe deg?» spør han.

«Jeg har blitt frastjålet veska,» sier jeg.

«Hva var i den?»

«Personlige ting.»

Resepsjonisten ser nedover kroppen min. «Du kan være glad det ikke skjedde verre ting. Pene jenter som

deg lokker til seg menn.» Han gliser og klør seg i skrittet.

Jeg gir ham fingeren og går videre, hjertet dunker, og jeg snur meg og ser meg tilbake før jeg går inn på sovesalen.

På sovesalen er lyset slukket. Jeg famler meg frem til sengen og tenner lommelykten som ligger øverst i sekken. I sengene rundt meg ligger folk fra hele verden og sover, de har dratt soveposene opp under haken, bare ansiktene synes. Jeg har ikke sovepose, så jeg beholder klærne på og legger jakka over meg. I mørket blir jeg liggende og lytte til lydene omkring meg, jeg skvetter da jeg hører hosting fra resepsjonen. Fra de nærmeste sengene hører jeg tung pust og snorkelyder, fra etasjen over stemmer blandet med musikk. Jeg lukker øynene, men får ikke sove. Jeg blir liggende og tenke på Leon og hvordan han var den siste tiden. Jeg ser ham for meg, det er natt, og himmelen utenfor er mørk. Han klynker av smerte og vrir seg i sengen, kroppen hans er mager, og han får liggesår. Jeg smører ham inn med fuktighetskrem og bytter på sengen, åpner vinduet og skifter pysjamasen hans, men han får ikke sove. Jeg henter morfintabletter i skapet på badet, men han vil ikke ta dem, han sier de forkorter livet hans. Før han ble syk, sa han at den beste måten å dø på var å drikke en flaske brennevin, tømme et glass piller og knyte en plastpose rundt hodet. Men først måtte han drikke et glass melk, så han ikke kastet opp inni posen og ødela alt. Jeg setter et glass melk på nattbordet ved morfintablettene, men han rører dem ikke. Ikke før smertene får ham til å miste pusten, og jeg holder ham oppreist lenge nok til at han får svelget pillene. Så sovner han.

Jeg sitter på sengekanten og passer på at han ikke kaster opp og blir kvalt av sitt eget oppkast.

Jeg åpner øynene og merker at noen stirrer på meg. Jeg griper rundt lommelykta, jeg kan bruke den som slagvåpen.

«Er du våken?» Stemmen kommer fra sengen ved siden av. En dame har reist seg halvt opp i sengen, hun er eldre enn meg, jeg kan høre det på stemmen.

«Jeg får ikke sove,» svarer jeg.

«Skal vi ta en røyk?»

«Ja.» Jeg reiser meg og drar hånden gjennom håret, jakka lar jeg ligge på sengen. Hun reiser seg også. Da hun står ved siden av meg, er vi like høye.

«Bli med meg,» sier hun. Jeg følger etter henne ut døren fra sovesalen. I rommet ved siden av er det et felleskjøkken med kokeplater og kjøleskap. Vi setter oss ved bordet, det er skittent. Hun rydder vekk ølflasker og brukte glass, henter nye og fyller glassene med en flaske fra kjøleskapet. Så tenner hun to sigaretter og gir meg den ene. Vi skåler. Drinken er sterk.

«Jeg trenger noe for å sove,» sier hun.

«Jeg også,» sier jeg. Vi ser på hverandre.

«Hva gjør du her?» spør hun.

«Jeg er her fordi jeg ikke vet hvor ellers jeg skal være. Kjæresten min døde, og jeg måtte bare vekk.»

«Hva med foreldrene dine?»

«De vil ikke vite av meg.»

«Du er alene?»

«Ja.» Jeg tar et dypt trekk av sigaretten, viften i taket blåser røyken unna.

«Jeg også.»

«Hva heter du?»

«Helen.»

Jeg rekker henne hånden over bordet. «Julia,» sier jeg. Helen holder hånden min lenge.

«Hånden din er kald,» sier hun.

«Jeg ble overfalt på gaten i natt, jeg er helt skjelven ennå.»

«Det er farlig å gå alene om natten her. Du er et lett bytte.»

«Jeg er vant til å gå alene.»

«Du er i Asia nå, ting er annerledes her.»

«Hvor er du fra?» Jeg ser på henne. Helen har langt, svart hår, gyllen hud og mørke øyne.

«Jeg er en bastard. Faren min er nederlandsk, og moren min var thailandsk. Jeg bor i Bangkok.»

«Jeg har bodd i Nederland,» sier jeg. «Kjæresten min var nederlandsk. Vi giftet oss da han ble syk. Nå er jeg enke.»

«Du er for ung til å være enke.»

«Jeg er nitten,» svarer jeg. «Jeg klarer meg.»

«Du ble nettopp overfalt,» sier Helen. «Og du er alene i verden.»

Hun legger hånden på kinnnet mitt, hun stryker meg varsomt. Jeg begynner å gråte, det er som om alt jeg har holdt inni meg, kommer ut, jeg klarer ikke stoppe. «Jeg vet ikke hvor jeg skal gjøre av meg,» hikster jeg

«Det går bra,» sier Helen. «Jeg skal ta vare på deg.» Hun fortsetter å stryke meg, jeg kjenner hånden hennes over hodet og ryggen. Jeg gråter og Helen holder meg, hun slipper ikke før jeg er rolig.

«Unnskyld,» sier jeg. Jeg ser ned, kinnene brenner.

«Jeg forstår deg,» sier Helen. «Du flykter fra deg selv, akkurat som jeg.»

*